

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Ловеч, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ЕМИЛ ДАВИДОВ
ВАСИЛ АНАСТАСОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ВАСИЛЕВА
в присъствието на прокурора Р. Ив. П.
като разгледа докладваното от ВАСИЛ АНАСТАСОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20234300600512 по описа за 2023 година
за да се произнесе, съобрази :

С присъда № 19/20.06.2023 г., постановена по НОХД № 277/2022 г. *****ският районен съд е признал М. Н. Т., ЕГН ***** от гр.***** за виновен в извършване на престъпление по чл.129, ал.2 във вр. с ал.1и чл.54 от НК, като го е осъдил на 1 /една/ година лишаване от свобода изтърпяването на което наказание е било отложено на основание чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от 3 /три / години.

На основание чл.67, ал.1 от НК, съдът е постановил поЛ.йски инспектор от РУ - ***** Л.Й. да полага възпитателни грижи спрямо М. Н. Т., за което да докладва на съда на всеки шест месеца или при необходимост.

На основание чл.45 от ЗЗД съдът е осъдил М. Н. Т. да заплати на пострадалата Б. И. К., ЕГН ***** от гр.***** сумата 3 000 /три хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинените с престъплението неимуществени вреди, ведно със законната лихва от деня на увреждането, до окончателното изплащане на сумата.

Осъдил е подсъдимия да заплати в полза на ОД МВР- Ловеч разноски

по делото в размер на 327,22 лева, а на РС – ***** разноси в размер на 241,58 лева.

Срещу така постановения съдебен акт, в законноустановения срок е постъпила въззивна жалба от адв. В. М. от ЛАК – защитник на подсъдимия М. Н. Т., в която се развиват доводи, че обжалваната присъда е постановена в нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 от НПК, тъй като същият не е бил приложен правилно. Твърди, че в хода на съдебното следствие не са се доказали фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Счита, че присъдата е постановена при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - чл.348, ал.1, т.2 от НПК, нарушаващи правото на защита, които ще посочат след запознаване с мотивите към присъдата. Твърди, че най общо, изводите на съда се базират на недопустими и недоказани предположения. Изтъква, че всъщност изводите на съда се базират единствено на „свидетелските показания“ на сестрата на пострадалата - св. Е. И., която не е присъствала и дори не е разпитвана като свидетел по време на досъдебното производство.

Твърди, че присъдата е и явно несправедлива, тъй като не отговаря на обществената опасност на деянието и деецът като такъв - чл.348, ал.1, т.3 от НПК. Счита, че не следва да се наказва Л., което не е извършило посоченото в диспозитива на обв. акт престъпление от общ характер.

Моли съда да отмени обжалвана от тях присъда, като неправилна, незаконосъобразна и несправедлива. Моли в рамките на приетите за установени фактически положения съдът да оправдае подсъдимия М. Т..

В съдебно заседание въззивникът М. Н. Т., редовно призован, се явява лично и с упълномощения си защитник адв. М.. Заявява, че поддържа казаното от защитника си и моли съда да бъде оправдан, тъй като е невинен. Отрича да е вземал дърво, както и да ударял пострадалата Б. К., твърди че не е виждал същата по време на инцидента.

Защитникът заявява, че поддържат изцяло жалбата против присъдата на основанията изложени в нея. Счита, че присъдата е абсолютно неоснователна и не почива на никакви писмени, видео и свидетелски показания. Твърди, че по делото е било изяснено, че е станал голям бой между ромската общност в махалата, като подзащитният му съгласно неговите показания е закарал балдъзата си в болничното заведение. Твърди, че когато е пристигнал там са се намирали въпросната патрулка със свидетелите, разпитани по време на

досъдебното производство и на съдебното производство, като същите са категорични, че действително подзащитният му се е сборишал с брат си, когото той е искал да възпира и са паднали върху капака на патрулката. Твърди, че в показанията им отсъстват данни за дървета и нанесени удари, още повече, че в този случай има и видеозапис. Счита, че в крайна сметка това са едни предположения, които решаващият съд казва, че дори при проведената очна ставка между пострадалата К. и подсъдимия Т. тя е възприела, че това което твърди пострадалата е вярно, което е точно обратно на съдебната практика на ВКС. Твърди, че по време на самото образуване на съдебното дело е без нито едно доказателство, а впоследствие пострадалата след няколко дена си прави преглед и тъй като са влошени отношенията между двамата братя, свидетелката Е. К. /сестра на пострадалата/ в последното заседание извикана от повереника адв. Л., дава показания, които са в ущърб на подсъдимия. Излага, че тя не е разпитавана по време на ДП и никога не е казвала, че е участвала там и не е възприела каквото и да било. Посочва, че това св. Е. К. го казва единствено в последното съдебно заседание на другата година след случая. Твърди, че има видеонаблюдение, има показания на полицаите, които са абсолютно непредубедени, като в техните показания липсват данни подзащитният му да е имал някакъв предмет и от там евентуално да е нанесъл какъвто и да било удар на пострадалата.

В съдебно заседание въззиваемата Б. И. К., редовно призована, не се явява. Същата се представлява от повереника си адв. Л. от ЛАК. Повереникът заявява, че изцяло споделя становището на Окръжна прокуратура – Ловеч. Счита, че първоинстанционната присъда е правилна, законосъобразна и обоснована, като подробно са били обсъдени всички доказателства по делото. Обстоятелството, че е разпитана свидетелката в съдебното производство, без преди това да е била разпитана в досъдебното производство счита, че не е нарушение на НПК, тъй като няма такова изискване за съда. Споделя становището на прокурора, че същинското разследване е по време на съдебното следствие и там няма ограничение да бъдат разпитани свидетели, които имат преки възприятия с предмета на делото. В заключение моли настоящата инстанция да потвърди първоинстанционната присъда.

Окръжна прокуратура - Ловеч, представлявана от прокурор Р. П. дава становище да бъде постановено решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция като правилна, законосъобразна и справедлива.

Въззивната инстанция, като съобрази постъпилата жалба, становищата

на страните заявени пред съда и събраните по делото доказателства от РС – *****, и след като провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, намира за установено следното :

Въззивникът М. Н. Т. е роден на ***** г. в гр. *****, живее на ул. „*****“ в същия град, семеен с четири деца, без образование и професионална квалификация, безработен.

Въззиваемата Б. И. К. живее на ул. „*****“ в същия квартал „Изток“ на гр. *****. Преди инцидента с подсъдимия и неговото семейство поддържали добри роднински отношения, породени от брака между сестрата на въззиваемата - св. Е. К. и брата на въззивника - св. Н. Т..

На 09.06.2022 г. около 22,00 часа на ул. „*****“ в гр. ***** възникнал конфликт между свидетелите Я.К. (брат на въззиваемата) и О.В. (зет на въззивника), породен от рисковото шофиране на последния след употреба на алкохол, за когото жителите на квартала знаели, че е и неспособен. Конфликтът бързо прераснал в масово сбиване, в което се включили множество жители на квартала, които били близки на някой от двамата първоначално спречкали се.

Въззиваемата Б. К., която живеела в близост, също излязла на улицата заедно със съпруга си и опитали да спрат биещите се.

Докато масовият бой продължавал, близки на въззивника М. Т., които били на гости в дома му, тръгнали към мястото на инцидента, след като разбрали, че там е и неговият зет О.В., който бил пострадал. Сред тях били братът на въззивника Н. Т., св. Е. К., св. Е.А. и др. Самият въззивник временно бил напуснал празненството, за да откара майка си до болницата, но щом научил за случващото се, също се насочил към ул. „*****“.

Когато въззивникът пристигнал на местопроизшествието, в масовото стълкновение вече участвали множество (десетки) хора, които били разделени на две групи. Въззивникът М. Т. носел дървен прът в ръцете и се насочил агресивно към тълпата, за да помага на зет си - св. О.В..

В този момент пострадалата Б. К. го пресрещнала, опитвайки да го спре, като му казала, че боят вече е свършил. Въззивникът направо посегнал с дървения прът за да я удари в главата, но пострадалата успяла да вдигне лявата си ръка, за да се предпази, и затова ударът попаднал в областта на лъчевата кост на ръката ѝ. Сестрата на пострадалата - св. Е. К., която била в непосредствена близост, се втурнала да я защити, на което въззивникът

отвърнал агресивно, казвайки ѝ да не се обажда, стиснал я за гушата и я изблъскал към близката мрежа.

Видяното провокирало Н. Т. (брат на въззивника и съпруг на Е. К.) да се нахвърли върху М. Т., за да предпази двете жени. Въззивникът се сбил и с брат си.

Междувременно в резултат на подаден сигнал от други граждани - очевидци през системата за спешни повиквания 112 на място пристигнал поЛ.йски екип - св. М.И. и св. Т.К., които трудно преминавали с патрулния автомобил през множеството хора. ПоЛ.йските служители опитали да разделят тълпата и да отделят най-агресивните участници. В този момент боят между двамата братя - подсъдимият М. Т. и Н. Т., прераснал в сборичкване върху предния капак на поЛ.йския автомобил, в резултат на което били причинени и щети по последния.

ПоЛ.йските служители извикали подкрепление и след известно време на място пристигнали техните колеги - свидетелите Г.Й., В. И., П.Ц. и Т.Д., с чиято помощ конфликтът бил овладян, а първоначалните участници в него - св. Я.К. и О.В. били отведени в РУП – гр.*****.

След потушаване на конфликта въззиваемата Б. К. се прибрала вкъщи и опитала до облекчи силната болка в лявата си ръка, като я налагала с компреси и импровизирана домашна превръзка. В следващите дни болката станала нетърпима, а меките тъкани отекли, което я накарало да потърси медицинска помощ в МБАЛ *****, където на 17.06.2022 г. след преглед от дежурен хирург и рентгенова снимка било установено, че има счупване на лявата лъчева кост и кръвонасядания на лявата ръка. Това наложило гипсово обездвижване на ръката за 30 дни, като за констатациите ѝ било издадено медицинско удостоверение (л.29).

През следващия месец пострадалата изпитвала сериозни затруднения както при самообслужването си, така ѝ при изпълнение на обичайните домакински задължения и полагане на грижи за децата ѝ. За това се налагало да разчита основно на помощта на сестра си - св. Е. К..

*****ският РС обективно е събрал, проверил и подложил на прецизна преценка, както доказателствата, свързани с тезата на обвинението, така и тези свързани със защитната теза, аргументирано е посочил въз основа на кои доказателствени източници основава изводите си, като изложените в тази връзка доводи се споделят напълно и от въззивния съд и не се нуждаят от

допълване и преповтаряне. Обстойно са обсъдени възраженията направени от защитата, даден е отговор защо последните не се приемат. На въпроса за авторството в съответствие с изискването на чл.301, ал.1, т.1 от НПК, съдът е дал правилен и обоснован отговор, изцяло почиващ на безпристрастно формираното в хода на съдебното следствие вътрешно убеждение.

Настоящият състав не приема възраженията на защитата за това, че изводите на решаващия съд се базират единствено на „свидетелските показания“ на сестрата на пострадалата - св. Е. И., която не е присъствала на инцидента и дори не е била разпитвана като свидетел по време на досъдебното производство.

На първо място обстоятелството, че св. Е. И. К. е била разпитана едва по време на съдебното производство (л.134), като не е била разпитвана на досъдебната фаза не омаловажава показанията ѝ, нито ги прави негодни. Съгласно разпоредбата на чл.7, ал.1 и ал.2 от НПК, съдебното производство заема централно място в наказателния процес, а досъдебната му фаза има подготвителен характер. Показанията на св. Е. К. досежно главния факт - нанасянето на удар с дървен предмет от страна на подсъдимия Т. върху ръката на пострадалата Б. К., изцяло кореспондират със заявеното от последната. В потвърждение на свидетелските показания на пострадалата и сестра ѝ е и последвалия бой между подсъдимия М. Т. и брат му - Н. Т. (който пред ЛРС се е възползвал от правото си по чл.119 от НПК и е отказал да свидетелства). Това сбиване между двамата братя се признава от подсъдимия, а така също така се установява и от записите от видеокамерите и показанията на поЛ.йските служители. В тази връзка правилен и обоснован се явява изводът на първостепенния съд, че мотивът за тази необичайна за близки родственици физическа саморазправа е изложената версия от пострадалата и Е. К., сочеща, че Н. Т. е искал да защити двете жени от физическата агресия на брат си спрямо тях.

На следващо място, по делото са наЛ. данни, че и двете сестри са били в много добри отношения с подсъдимия преди инцидента, като св. Е. К. е била на празненство именно в неговия дом в момента, когато е възникнал първоначалния конфликт. Въззивникът също признава, че преди инцидента са били в близки семейни отношения както с пострадалата, така и със сестра ѝ, която е омъжена за неговия брат, предвид което следва да се отхвърли като неоснователно възражението на защитата, че поради родствената им връзка е

наЛ. тенденциозност и услужливост в показанията на двете свидетелки – Б. и Е. Костови.

Възразява се от защитата, че в показанията на поЛ.йските служители пристигнали на мястото на конфликта за да потушат същия отсъстват данни за „дървета и нанесени удари“, като такива не са документирани и на изготвения видеозапис от камерата на патрулния автомобил, като сборичкването между подсъдимият М. Т. и брат му Н. Т., върху предния капак на поЛ.йския автомобил, е било заснето на видеозапис – обект на назначената впоследствие видео- техническа експертиза.

Действително, свидетелите М.И. и Т.К. – първите пристигнали представители на полицията относно подадения им от ОДЧ сигнал не са били преки очевидци на извършеното от подсъдимия деяние, тъй като са отишли известно време след осъществяването му. Същите обаче са станали свидетели на сбиването на двамата братя върху капака на поЛ.йския автомобил – предизвикано от извършеното от подсъдимия деяние, както и на нанесените увреждания върху патрулната кола.

Правилно ЛРС не е ценил обясненията на подсъдимия Т. като доказателствено средство, а само и единствено като средство за защита, тъй като същите не кореспондират с останалите доказателства подкрепящи обвинителната теза. При проведената очна ставка между подсъдимия и пострадалата с цел изясняване достоверността на изнесената от двамата информация, съдът е придобил непосредствени впечатления от поведението на горепосочените лица и е достигнал до обоснования извод, че Б. К., изправена очи в очи с дееца, обективно изяснява механизма на причинената ѝ травма в лявата ръка. В тази връзка версията, съдържаща се в показанията на пострадалата К., напълно кореспондира с медицинската документация, удостоверяваща медикобиологичните признаци на телесните ѝ наранявания. Последващото им експертно изследване в досъдебното производство от назначената СМЕ изяснява механизма на увреждането и заключава, че научно е напълно обосновано нараняванията да са причинени по начина, описан от пострадалата.

Настоящият състав не приема възраженията на защитата, че в дните между увреждането – късните часове на 11.06.2022 г., до посещението на медицинското заведение на 17.06.2022 г. пострадалата би могла да получи уврежданията по друг начин различен от съобщения от нея. В тази връзка в

съдебно заседание вещото Л. изготвило СМЕ, разяснява, че констатираните от хирурга увреждания на меките тъкани по давност съответстват именно на датата на инцидента. Изложеното от експерта, че болката се засилва с нарастване на отока на меките тъкани, което притиска нервите и болката започва да става трудно поносима кореспондира изцяло със заявеното от пострадалата относно потърсената от нея медицинска помощ на по-късен етап, а не непосредствено след деянието.

При служебната проверка на обжалвания съдебен акт настоящата инстанция не открива допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Въззивният състав счита, че така определеното от първостепенния съд наказание от 1 /една/ година лишаване от свобода, се явява справедливо. Същото е наложено около минималния размер предвиден от законодателя, при превес на смекчаващите вината обстоятелства, каквито са чистото съдебно минало и обществената опасност на деянието и на дееца. Въззивният състав споделя извода на първата инстанция, че дозираната строгост на закона не налага ефективното изтърпяване на така наложеното наказание лишаване от свобода, като целите на специалната и генералната превенция предвидени в чл.36 от НК могат да бъдат постигнати и чрез приложението на чл.66, ал.1 от НК, като в този смисъл РС-***** е отложил изпълнението му за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. Настоящият състав счита, че чрез така определеното наказание в най-пълна степен ще бъдат постигнати целите на закона визирани в чл.36 от НК.

Предвид изложените съображения, въззивната инстанция приема, че следва да бъде потвърдена като правилна присъда № 19/20.06.2023 г., постановена по НОХД № 277/2022 г. от *****ския районен съд.

Водим от гореизложеното и на основание чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 19/20.06.2023 г., постановена по НОХД № 277/2022 г. от *****ския районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____